

PROJEKT ALFA

V P A S T I

Lenka Dostálová

FRAGMENT

Projekt Alfa V pasti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Lenka Dostálová
Projekt Alfa – V pasti – e-kniha
Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Naštvi mě a já ti ukážu, kdo z nás má větší dráčky

Znáte ten pocit, když se ráno probudíte a máte chuť vzít kladívko nebo desetikilovou palici a rozmlátit ten drobný předmět, co bez ustání zvoní na stolku vedle postele? A nezáleží na tom, jak moc oblíbenou melodii si zvolíte. Prostě byste nejradši otevřeli okno a vyhodili ho.

Tak ten pocit mám právě teď. Jen s malým rozdílem: já bych se neobtěžovala to okno otvírat!

S podrážděným zavrčením, které by zoologům dělalo potíže správně určit, jsem se poslepu natáhla a zašátrala po mobilu. Když se mi ho konečně podařilo najít, udeřila jsem náhodně do několika tlačítek, dokud nezmlkl. Se spokojeným povzdechnutím jsem se obrátila na druhý bok a přitáhla si tenkou příkrývku až pod bradu. A pak začal vyzvánět znova.

S trhnutím jsem se posadila a zpod přimhouřených víček na to malé černé prokletí pohlédla. Se zafuněním jsem ho definitivně vypnula a vystrachala se z postele. Mhouřila jsem oči před ranním sluncem, které se přidržle vkrádalo do mého pokoje okny, a vrávoravě dotápala do koupelny.

Proklela jsem studenou vodu, jež vytékala z kohoutku, a opláchlá si obličej. Pohlédla jsem na sebe do zrcadla a usmála se. Dlouhé tmavě hnědé vlasy mi trčely rozčepýřeně do všech stran a mě napadlo, jestli byl dobrý nápad jít spát s mokrou hlavou. Asi ne.

Vytáhla jsem velký hřeben s kovovými zuby a začala si vlasy pramen po prameni pracně rozčesávat. Nic slabšího by na ně nemělo

žádný účinek. Když se mi konečně podařilo stvořit něco, co se dalo považovat za účes, vrátila jsem se do pokoje a zabořila ruce do hromady oblečení, které jsem měla rozházené na křesle vedle skříně. Myslím, že jsem to včera chtěla uklidit... nebo to bylo už především? Nevím. Takovéhle věci jdou mimo mě. Je mi sedmnáct. Na starosti s nepořádkem jsem ještě moc mladá.

Vyhrabala jsem džíny s širokými nohavicemi a začala se do nich soukat. Dalo mi docela práci je sehnat. Móda teď prosazuje úzké mrkve, ale co je móda pro mě? Každopádně to znamenalo hodiny a hodiny, které jsem strávila probíráním se těch nejzapadlejších butiček v New Jersey s prodavačkami s umělými zuby, co vás sledují na každém kroku.

„Laylo, máš deset minut,“ ozvalo se z kuchyně. Máma už nejspíš vstala, aby se přichystala do práce.

„Pracuju na tom!“ odpověděla jsem. Natáhla jsem si jasně zelené tričko s nápisem *Freedom* a kuchyní proběhla zpátky do koupelny. Koutkem oka jsem zahlédla, jak se moje mamka pousmála nad hrnkem kafe. Bylo jí třicet osm a byla skoro o půl hlavy menší než já. Krátké hnědé vlasy měla rozčuchané a tvář otlačenou ještě od polštáře.

S make-upem jsem se moc nepárala. Pouze jsem zakryla tmavé kruhy pod očima, které jsem měla bez rozdílu délky spánku, a narychlo si udělala linky.

„Džus?“ zeptala se mě máma, když jsem probíhala zpátky do svého pokoje.

„Jasně!“ zavolala jsem, ale nezastavila se. Hodila jsem do tašky peněženku a mobil a teprve potom se vrátila do kuchyně. Na jeden zátaž jsem do sebe nalila jablečnou šťávu, vylovila z ledničky svačinu a dala mámě pusu na tvář.

„Mám tě ráda, zlato!“ zavolala za mnou, než jsem se zase vypařila.

„Já tebe taky!“ odpověděla jsem jí s úsměvem, zatímco jsem se v chodbě snažila vysvobodit svoje tenisky a začala se do nich obouvat. Jak jsem tak poskakovala na jedné noze a snažila se nazout botu,

narazila jsem zády do stěny. Využila jsem toho, rychle si zavázala tkaničky a vyběhla ze dveří.

Musíte uznat, že v desetiminutovém vstávání jsem přebornicí. A když říkám deset minut, myslím tím opravdu jen deset minut. Má to jednu výhodu. Musíte spěchat natolik, že vás nic nestačí dohnat a vytočit.

Od mých osmi let jsme s maminou bydlely v několikaposchodovém domě. Náš byt byl až úplně nahoře, ale výtah jsem používala jen v případě nouze. Myslím, že mám trochu klaustrofobii, ale nikdy jsem nebyla ochotná podstoupit nějaký test a zkoušet to.

Každopádně jsem ráda, že jsme už konečně někde zůstaly sedět na zadku. Až do první třídy jsme se stěhovaly v podstatě každý rok. Naštěstí si to moc nepamatuju. Děti si z toho hlavu nedělají, ne?

Poslední schody jsem seskočila a chytla se zábradlí, abych obličejem nerozryla dlažbu. Zběžně jsem pozdravila paní Smithsovou, starou ženu s tlustými brýlemi, a vyběhla ze dveří. Nejsem si jistá, že mě stihla postřehnout. Nejspíš už ale byla zvyklá.

Náš dům byl na Lexington Avenue blízko Lincolnova parku. Rychlým krokem jsem se vydala k nejbližší zastávce jen půl bloku dál v ulici. Zamíchala jsem se do davu a zapátrala po známé tváři. Našla jsem ji ve chvíli, kdy u nás zastavil bílý autobus a všichni se začali hrnout dovnitř.

„Jako obvykle jdeš na poslední chvíli,“ usmála se na mě Georgia. Měla dlouhé rovné hnědé vlasy a zelenohnědé oči. Byla o trochu vyšší než já, což mi nezapomínala připomínat kdykoli, kdy se naskytla příležitost. V takových chvílích jsem přemýšlela o kyanidu nebo bombách... Hele, to byl vtip.

„Jakto na poslední chvíli? Jdu tak akorát!“ ohradila jsem se s úsměvem.

„Jen čekám, kdy to tak akorát bude pozdě,“ poznamenala Georgia. Přimhouřila jsem oči a křivě se usmála. Potlačila jsem chuť štouchnout ji loktem do žeber, protože vím, že by mi to vrátila, což by ve stísněném prostoru vozu mohlo vést k hromadné kolizi.

Jak autobus bojoval s výmoly na cestě, snažila jsem se udržet rovnováhu, abych si mohla na krk přivázat trikvetru na černé kožené šňůrce. Nekonečný třícípý uzel mě zastudil na kůži. Byl to dárek od Georgie a já ho od té doby nosila každý den.

„Máš ten referát na historii evropských tradičních tanců?“ zeptala se mě Georgia se zájmem. Na okamžik jsem se zarazila ve své snaze a zašilhala.

„Ne,“ přiznala jsem. „Zapomněla jsem na to.“

„Jako obvykle,“ ušklíbla se.

„Ty z toho naděláš,“ zamumlala jsem a rychle se chytla tyče, když autobus nebezpečně zatočil. „Ale jestli ti to vadí, můžeš ho udělat za mě.“

„Tos uhodla,“ usmála se Georgia. Dál jsem svoji teorii ohledně její spolupráce na mých úkolech nerozváděla, ale v duchu jsem si udělala poznámku, že bych na tom možná měla zapracovat.

Po několika minutách autobus konečně zastavil a já si prorazila cestu ven na čerstvý vzduch. Ať žije hromadná doprava! Naštěstí byl teprve začátek dubna a počasí nebylo nejhorší. Ale v červenci bylo lepší se sardinkování v městské hromadné dopravě vyhnout.

Naše umělecká střední byla cihlová budova v Newarku. Dalo mi hodně práce mámu přemluvit, abych sem mohla chodit, ale měla jsem dobré argumenty. Většinou se skládaly ze zamračených pohledů a ticha u oběda. Nakonec povolila.

Uznávám, asi měla pravdu, že jako tanečnice se moc neuživím, jenže kdo říká, že mi na tom záleží? Dobře, záleží, ale vždycky si můžu najít práci někde jinde a tanec mít jako koníček, ne? Georgia měla výhodu, že ji rodiče v jejím uměleckém rozvoji podporovali. Jedno se jí muselo nechat. Kreslila nádherně.

Vyšly jsme po schodech a vmísily se do proudu studentů. Po pár krocích jsem se od Georgie oddělila a zamířila severním koridorem k tanečnímu sálu. Měla jsem asi tři minuty, abych se stihla převléknout do trikotu a dostat se dovnitř, než přijde naše profesorka. Ne že by to byla nějaká bestie, ale co se včasné docházky týkalo... Ob-

čas jsem měla pocit, že dřív pracovala pro FBI. Za každou minutou zdržení hned viděla nějaký problém. Drogy, záškoláctví, těhotenství. Měla docela bujnou fantazii. Osobně si myslím, že mě podezřívala z pašování uměleckých obrazů. Což je docela ironie, když si vezmete fakt, že mi umění tohohle druhu nic neříká.

Opravdovou školní bestií však byla Amanda Terisco. Blondýnka s hraným francouzským přízvukem a umělými nehty. Nepochybují o tom, že i spodní prádlo nosila jediné těch nejlepších značek. Sice se mi ještě nikdy nepochlubila a já opravdu neměla zájem ji v šatně pozorovat a zkoumat to, ale stejně bych na to vsadila svoje boty. Dobře, tyhle boty zrovna ne. Na to je mám moc ráda.

Zvedal se mi žaludek, kdykoli jsem si na ni jen vzpomněla. Ani nevím, čím jsem ji proti sobě poštvála, ale nesnáší mě už od prváku. Možná to bylo tím, že jsem jí vyfoukla první místo ve školní soutěži choreografie jednotlivců. Nebo to bylo až potom, co jsem získala hlavní roli v tanečním představení na konci roku? Já fakt netuším, proč tý holce tolik lezu na nervy.

„Layla Morgensternová,“ ozval se přede mnou čísi hlas, když jsem se v šatně převlékala, a já vzhledla. Blondýna, která na mě hleděla s opovržením v očích, nebyla Amanda, ale když nad tím tak přemýšlím, bylo to jedno. Steph patřila do Amandina klubu.

„Máš jít za profesorem Ivanovičem. Hned,“ řekla a založila si ruce na prsou.

Povytáhla jsem obočí a natáhla si návrky na kotníky. „Fakt? A proč?“ zeptala jsem se jí bez zájmu. Profesor Andrej Ivanovič učil na naší škole hudbu. Neměl se mnou nic společného.

„Co já vím?“ ucedila Stephanie a zvedla bradu. „Jen ti říkám, co mi vzkázal.“

Ušklíbla jsem se a dál se věnovala své přípravě.

„Ty za ním nepůjdeš?“ zeptal se mě Amandin stín.

„Myslím, že cestu do New Yorku dneska vynechám,“ poznamenala jsem a zamířila k tanečnímu sálu. Když jsem procházela kolem, lehce jsem do ní strčila, až se zapotácela a její hrdinský výraz

se rozpadl, a řekla jsem: „Profesor Ivanovič učí každou středu na univerzitě v New Yorku, trubko. Ale oceňuju tvou snahu se mě zbavit, *que la bruja está pida*.“

Na okamžik se zarazila, aby zkusila ze svého mozku vydolovat překlad, ale obávám se, že geneticky upravená myš by to stihla rychleji. Na výsledek jsem však nečekala. Spolu se zvoněním jsem vklouzla do sálu a přidala se k ostatním.

„O posledních pubertálních potížích si můžete popovídat po hodině!“ ozvala se mladá žena s černými nakrátko ostříhanými vlasy ve cvičebním úboru. „Dneska začneme s novou sestavou. Postoupíme k pokročilejším stupňům, takže od všech očekávám naprostou disciplínu. Jestli si tu někdo něco udělá, bude na mě ředitelka naštvaná. Tudíž budu naštvaná i já a budu si svůj vztek ventilovat na vás, takže byste se měli ve vlastním zájmu snažit.“

„Třikrát sláva řetězové reakci,“ zašeptala jsem a Niumbi, stejně stará dívka jako já s tmavou pletí, se rozesmála. Myslím, že mi kdysi říkala, že se její prababička přistěhovala do Ameriky ze Zimbabwe. Nebo odněkud poblíž té země.

„Terisco, vy budete mít tentokrát hlavní roli,“ oznámila nám naše profesorka a já očima zabloudila k Amandě. Spokojeně se usmívala, a když zachytila můj pohled, namyšleně zvedla hlavu, jako kdyby mi chtěla říct: *Podívej, ani se nemusím snažit, a stejně jsem pokaždé lepší než ty*. Přiznávám, v tu chvíli jsem opravdu myslela na kyanid a plastickou trhavinu. Ale kdo by ten svinčík potom uklízel?

Polkla jsem svou hrdost a dělala, jako by se mě to netýkalo. Naštěstí jsme během následujících dvou hodin neměli k hovoru moc příležitostí. I tak jsem ale několikrát slyšela, jak se Amanda svým úspěchem chlubí svému fanklubu. A vždycky si dala záležet, abych ji slyšela. Mrcha jedna.

Kdybych věděla, že její plán zahrnuje i něco víc než jen tlachání, byla bych obezřetnější. Takhle jsem byla nepřipravená.

V jednu chvíli jsem natáhla ruku, abych zachytila Amandu, která tvořila vrchol naší pyramidy. Ta zatracená potvora se mi však vy-

škusbla, čímž narušila celou stabilitu a všichni tři se rozplácli o zem. Já tam jen stála a zmateně je pozorovala. V ten okamžik jsem fakt netušila, co se stalo.

„Paní profesorko!“ vykřikla Amanda, zatímco se snažila postavit. Pokaždé si však znovu sedla na zadek a po tvářích se jí hrnuly slzy. „Paní profesorko!“

Profesorka Brownová se k nám přiřítla s divokým výrazem ve tváři a okamžitě se pídila po tom, co se stalo. Mně se mihlo hlavou jediné. *Do prdele.*

„Co se stalo?“ zeptala se Brownová a zkontrolovala Amandě kotník. „Nic s tím nemáš, přestaň ječet.“

„Jenže Layla do mě strčila! Schválně mě shodila!“ vykřikla blondinka přehnaně hystericky.

„Cože?!“ zeptala jsem se ohromeně. Lidi, tohle mě fakt dokáže nakrknout. Nebo jsem do ní opravdu strčila? To těžko. Kdybych do ní skutečně strčila, vytvořila by v parketách díru ve tvaru svého ksichtu. Nevím proč, ale ta představa mě pobavila.

„Je to pravda?“ otočila se na mě naše profesorka a zamračila se. „Opravdu ses úmyslně pokusila zničit tuhle sestavu?“

„Ne!“ vykřikla jsem pohoršeně. „To je hloupost! Vždyť se mi sama vytrhla!“

„Lžeš,“ fňukla Amanda. „Strčila jsi mě schválně. Stephanie slyšela, jak říkáš, že mě z hlavní role vyšťípíš!“

„Nic takového jsem neřekla!“ namítla jsem.

„Ale ano, řekla,“ ozvala se Stephanie, která se připlížila k profesorce Brownové. Zlostně na mě hleděla a obviňujícím prstem ukazovala svým směrem. „Slyšela jsem tě, jak sis včera mumlala, že se postaráš o to, aby si Amanda zlomila ruku, kdyby získala hlavní roli místo tebe.“

Začalo mi svítat. Ty dvě slepice se na mě domluvily. Cítila jsem, jak se mi objevily rýhy kolem nosu a vnitřních koutků očí, jak jsem se začala vztekle šklebit. Chytla jsem Stephanie za ruku, kterou na mě ukazovala, a zkroutila ji. Zaječela a vytrhla se mi.

„Včera jsem ani nemohla vědět, že budeme dělat něco nového, ty pako!“ zasyčela jsem na ni.

„Laylo!“ vykřikla profesorka Brownová a vyskočila na nohy. „Okamžitě pojď se mnou do šatny!“

„Ale –“

„Hned!“

Zaskřípala jsem zuby, otočila se na patě a za hrobového ticha vyšla ze sálu. Profesorka Brownová mě následovala, a sotva se za námi zavřely dveře, začala křičet. Nemohla jsem se ubránit myšlence, proč jsme musely jít do šatny, když ji při použití jejího ječáku stejně uslyší celá škola.

„Laylo! Vždycky jsem si myslela, že by ses k ničemu takovému nesnížila! Jak tě mohlo něco takového jenom napadnout?! Mohla jsi klidně zničit celou její taneční dráhu! A to všechno jenom kvůli závisti?! Zklamala jsi mě!“

„Já jsem ji nestrčila!“ neubránila jsem se a vyštěkla na ni. „Všechno si to vymyslela! Sama se mi vytrhla!“

„A k čemu by jí to asi bylo? Proč by to dělala?“ odbyla mou obhajobu profesorka Brownová.

„Protože je to největší kráva na škole!“ zařvala jsem vztekle. Asi milisekundu nato jsem si uvědomila, že tohle byl krok vedle. Spíš skok... Hotový držkopád. *Do háje.*

Moje profesorka na mě okamžik ohromeně zírala a pak mi zakřičela přímo do tváře: „Až do konce týdne jsi bezpodmínečně vyloučena! S okamžitou platností!“

Potom se otočila, vrátila se do sálu a práskla za sebou dveřmi. Slyšela jsem, jak začala ječet na ostatní, ale bylo mi to jedno. Vyloučila mě. Za něco, co jsem ani neudělala. Tak tohle dokáže naštvat.

S klením, které by nebylo vhodné rozebírat podrobněji, jsem došla ke své skřínce a otevřela ji. Převlékla jsem se a rychle naházela svoje věci do tašky. Když jsem pak uhodila do plechových dvířek, abych skříň zase zavřela, rozlehla se šatnou kovová rána. *Ouha.*

Podle pravidel jsem okamžitě měla opustit školní pozemky. Ale kdo by to řešil? Zalezla jsem si do liduprázdné knihovny a skryla se

v oddělení s fantasy literaturou. Hele, mně je jedno, co si o tom myslíte. Mě to prostě baví číst.

Každopádně jsem věděla, že bude trvat asi tak dvě hodiny, než se to roznese po celé škole. Možná jsem se měla jednoduše vypařit, ale proč vysvětlovat mámě svůj vyhazov o několik hodin dřív, než je to nutné? Vylovila jsem z regálu nějakou knihu a otevřela ji na náhodné stránce. Ne že bych ji doopravdy chtěla číst. To málo, co nabízela školní knihovna, jsem znala už nazpaměť.

„Tušila jsem, že tě tu najdu,“ ozval se mi nad hlavou Georgiin hlas. Slyšela jsem ji přicházet a věděla jsem, že to je ona, protože poznám její kroky, ale nevzhledla jsem.

„Hm. Jo,“ vysoukala jsem ze sebe. Zavřela jsem knihu kdesi uprostřed nějaké milostné scény a vrátila ji zpátky do regálu. „Tak co se k tobě doneslo?“

„Že jsi někomu udělala monokl a zlomila ruku,“ odpověděla Georgia a posadila se vedle mě. „Nečekám, že by se to alespoň blížilo pravdě.“

„Pokaždé obdivuju, jakou závratnou rychlostí se na téhle škole šíří drby,“ ušklíbla jsem se.

„Jo. Co se ale stalo doopravdy?“

Odfrkla jsem si. „Strčila jsem Amandu Terisco a pokusila se ji zabít.“

„Dobře. A teď vážně. Co se stalo?“ usmála se Georgia.

„Ta slepice se mi vytrhla, když jsem ji měla podpírat při jedné figuře. Potom řekla, že jsem to udělala schválně, že jsem ji strčila.“

„A to jí profesorka Brownová uvěřila?“ zeptala se překvapeně.

„Amanda to měla docela promyšlený. Hodila to na mě.“

„A výsledkem je?“

„Že mám až do pondělí povinné prázdniny,“ zašklebila jsem se hořce.

„Sakra,“ zamumlala Georgia soucitně. „Co budeš dělat?“

„To bude záležet na tom, jak mě máma doma přivítá. Jestli bude křičet, pokusím se jí to vysvětlit. Jestli po mně půjde s kuchyňským

nožem, zavřu se do pokoje a budu doufat, že jsou moje dveře dostatečně silné,“ prohlásila jsem s pokrčením ramen.

Georgia se zasmála. „Jsi cvok,“ oznámila mi, jako kdyby to byl nepopíratelný fakt. Bohužel nemám dostatek důkazů, abych její tvrzení mohla vyvrátit.

„Možná. Každopádně vím, co udělám teď,“ řekla jsem a postavila se. Podala jsem kamarádce svoji tašku a zamířila ven z knihovny.

„Hej! A co já s tím?“ zeptala se mě překvapeně.

Jenom jsem se ohlédla přes rameno a zavolala na ni: „Počkej na mě před vchodem. Za deset minut jsem tam.“

Můj plán byl jednoduchý. Kdybych měla vyučování, byla bych teď pravděpodobně na cestě z hodiny baletu. Jo, baletu. Jako obvykle bych se šla nejdřív osprchovat, stejně jako ostatní. Naštěstí jsem věděla, komu pobyt v koupelně trvá nejdéle.

Chodba k dívčím sprchám byla liduprázdná, ale přesto jsem si dávala pozor, aby mě nikdo neviděl. Dorazila jsem ke dveřím a vklouzla do koupelny. Zpoza rohu jsem slyšela tekoucí vodu.

„Amando? Můžu už jít?“ zeptala se Stephanie.

Ozvala se neurčitá odpověď a já se rychle schovala do kumbálu. Pootevřenými dveřmi jsem sledovala Steph, která prošla těsně kolem mého úkrytu a zmizela na chodbě. *Paráda.*

Opustila jsem smradlavý kumbál a po špičkách jsem se přiblížila ke sprchám. Z kapsy jsem vylovila silnou gumičku do vlasů a připravila se. Sice patřila k mým oblíbeným, ale za tohle mi to stálo.

Pomalu jsem se přiblížila k jediným zavřeným plastovým dveřím sprchy a opatrně omotala gumičku kolem bílých úchyťů. S uspokojením jsem zkontrolovala své dílo a pak přešla ke druhé sprše. Víte, co se stane, když vám někde teče voda a vy pustíte o kus vedle úplně horkou?

Zběsile jsem otáčela jedním kohoutkem za druhým a do všech volných sprch nechala proudit litry horké vody, až se celá místnost zaplnila párou. Z jediné obsazené kabinky se náhle ozval překvapený výkřik a nadávky. Usmála jsem se a okamžik setrvala na místě, abych si svou odplatu mohla pořádně užít.

„To je studený!“ zaječela Amanda šokovaně a já se neubráníla pocitu zadostiučinění. Viděla jsem, jak se silueta za dvířky otočila a snažila se otevřít. Moje gumička jí v tom však zabránila.

Ač nerada, musela jsem vypadnout. Rychle jsem prošla kolem sprch a vyklouzla na chodbu. Amandin jakot mě provázel ještě docela dlouho. Kdy ji asi napadne tu sprchu jednoduše vypnout?

Nejsem pomstychtivá, ale když mě někdo štve opravdu dlouho, ukážu mu, že i já mám dráčky. A ta bloncka si nic jiného nezasloužila. Heleďte, mohla jsem odpustit i studenou, ale neudělala jsem to, jasný? Zas taková mrcha nejsem. I když pokušení bylo velké...

Asi jsem se musela pořád stupidně usmívat, když jsem vyšla ze školy, protože se na mě Georgia překvapeně podívala a v němž otázce pozvedla obočí. Já však jen tajemně pokrčila rameny, vzala si od ní svou tašku a zamířila k nejbližší zastávce autobusu.

Měla jsem docela přesný odhad v tom, jak se zachová moje máma. Nehonila mě sice po baráku s nožem v ruce, ale nepochybuju o tom, že i sousedi měli docela jasnou představu o tom, co se dneska ve škole stalo.

Moje ředitelka volala mámě hned po hodině. Tudíž kolem desáté dopoledne. Byly tři, když jsem konečně dorazila domů. Jeden by si myslel, že do té doby třeba trochu vychladne. Jo, to zrovna.

Se stoickým klidem jsem si vyslechla její předem nacvičený proslav, v němž mě obviňovala z hlouposti, nedůvěryhodnosti, dětinskosti, z braní drog a sexu za prachy. Ok. Ty poslední dvě věci jsem si vymyslela.

Tak jako tak její zlost překonala veškerá má očekávání. Kdybych se s někým vsadila, jak dlouho na mě dokáže bez přestávky řvát, projela bych to na plné čáře. Tři minuty? Čtyři? Ha. Ha. Ha. Myslím, že moje máma právě zlomila svůj osobní rekord. Ne-li rekordy všech matek v okruhu tří kilometrů. Sedm minut nonstop! Nedala mi jedinou příležitost ke slovu. Ale i ona se potřebovala nadechnout, no ne?

„Já ji nestrčila, mamí,“ ozvala jsem se, když se konečně odmlčela. Jestli mě její obviňování naštválo? Samozřejmě! Ale měla jsem dost problémů i bez toho, abych se hádala i s ní.

„Tak proč mi volala ředitelka?“ zeptala se tvrdě a založila si ruce na prsou. Tenhle postoj má ode mě.

„Protože si to všechno vymyslela,“ řekla jsem a snažila se, abych nezvýšila hlas. „Teda Amanda, ne ředitelka. Nesnáší mě. Já musela dřít, abych se dostala mezi nejlepší. Dvakrát týdně jsem chodila na tréninky navíc, abych to dokázala. Ona neudělala nic, tak proč by měla mít hlavní roli? Ve třídě je spousta jiných, kteří by si to místo zasloužili.“

Máma si povzdechla a zavrtěla hlavou. „Laylo,“ zašeptala a posadila se na židli u kuchyňského stolu. „Nemůžeš být vždycky první, to snad chápeš.“

„Nechci být první, mamí,“ odpověděla jsem dotčeně, když jsem si uvědomila, na co myslí. Napadlo ji, že prostě žárlím. „Dobře, možná že chci být první, ale vždycky hraju fér, jasné? Nikdy bych se nesnížila k tomu, abych se jí pokusila zabránit v tancování, třebaže bych tím nejspíš prokázala laskavost většině naší třídy. Nevadí mi, že jsem hlavní roli nedostala já. Vadí mi, že ji dostala ona! Niumbi bere poslední tři měsíce hodiny navíc, aby se zlepšila. Proč Brownová nedala příležitost jí?“

„To netuším. Ale vím, že máš problém, mladá dámo,“ poznamenala a pohlédla na mě tím svým pohledem rozzuřeného gladiátora. „Ať jsi to udělala, nebo ne, je tu ještě jeden fakt, a to, že jsi byla drzá na svou profesorku. Paní ředitelka mi výslovně řekla, že by tě profesorka Brownová nevyhodila, kdybys na ni nezačala ječet.“

Nadechla jsem se k okamžité odpovědi, z mých úst však nevyšla ani hláška. No jo. Proti tomuhle se nedalo nic namítat. Skutečně jsem to udělala. Mohlo ale být hůř, ne? Mohla jsem za krávu označit i Brownovou. Ne že bych chtěla, ale člověk říká spoustu věcí, když je v ráži. A to já byla.

Když máma viděla, že na to nemám co říct, pokračovala: „I když tě teď potrestám, a věř mi, že to udělám, největší trest sis dala sama.

Nepochybuju, že se tvůj výstup dostane do tvé osobní složky a zne-
možní ti tak pokračovat v tomhle oboru na univerzitě.“

Tohle na dospělých obdivuju. Za každých okolností myslí na budoucnost. Ale v tuhle chvíli se to opravdu nehodilo. Jestli jsem doteď měla špatnou náladu, pak po tomhle klesla kamsi do temnot. Máma moc dobře věděla, jak moc mi záleží na tom, abych se dostala na taneční univerzitu. A touhle poznámkou zasáhla přímo do černého.

To, že mi uložila domácí vězení, úklid celého bytu a povinnosti na další tři měsíce dopředu, jsem ani nevnímala. Pořád dokola jsem myslela na záznam, který nejspíš už touhle dobou zkrášluje moji osobní složku. Na to se dalo říct jediné. *Do hajzlu.*

Ležela jsem na posteli a sledovala model sluneční soustavy vznášející se mi nad hlavou. Kdybychom nebydly v Jersey, koupila bych si hvězdářský dalekohled, ale osvětlení města by mi jakékoli pozorování oblohy znemožnilo.

Nudila jsem se. A hodně. Máma byla v práci a většina mých přátel ve škole, takže jsem si nemohla ani s nikým popovídat přes internet. Byl pátek dopoledne a já už teď měla hotové všechny práce, co jsem měla udělat.

Nakonec jsem to vzdala. Převalila jsem se z postele na zem a sedla si před skříň. Okamžik jsem se v ní přehrabovala, než jsem vytáhla jednoduchou tašku a černé přiléhavé kalhoty s volným šedým trikem. Všechno jsem nacpala do brašny a hodila si ji přes rameno.

Vyšla jsem z našeho bytu a zamkla za sebou. Seběhla jsem schody a zamířila přes ulici na druhou stranu. Slunce příjemně hrálo a já cítila, jak mě slabý vítr hladí po tváři. Bylo až moc krásně na to, abych zůstala doma. Navíc se to máma přece nemusí vůbec dozvědět ne? Budu zpátky dřív, než se vrátí z práce.

Vyhnula jsem se muži na kole a po šedých nevýrazných schodech vyběhla k omšelému domu. Dveře byly otevřené, a tak jsem rovnou vklouzla dovnitř. Do nosu mě udeřila známá vůně jasmínu, jež se šířila celou chodbou, na jejímž konci byly otevřené dveře.

„Laylo! *Dios mío!* Ty jsi vyrostla!“ vykřikla nadšeně Esmeralda a přitáhla si mě k sobě. Byla to stará paní s bílými vlasy svázanými do volného drdolu a úsměvem na vráscitě tváři. Byla jsem trochu v šoku, že jsem ji tu viděla.

„Esmeraldo?“ zeptala jsem se ohromeně a usmála se. „Co tu děláš? Proč jsi mi neřekla, že jsi přijela?“

„Musela jsem se přijet podívat, jak se daří mojí neteři s vedením studia,“ odpověděla mi a rukou mávla k tanečnímu sálu se stěnou plnou zrcadel. Vzpomněla jsem si, jak jsem se tu ocitla poprvé, když jsem byla asi ve třetí třídě. Od té doby jsem nedokázala přestat tančovat. Byla to Esmeralda, kdo ve mně tuhle vášň probudil. Před pár lety se však vrátila do Evropy ke svým příbuzným a studio převzala Antonella.

„Jak dlouho tu zůstaneš?“ zeptala jsem se jí a tajně doufala, že se rozhodla vrátit natrvalo.

„Dlouho ne,“ usmála se a pohládila mě po tváři jako za starých časů. „Ale určitě si stihneme ještě zopakovat pár lekcí ze španělštiny. Dneska však ne, musím si jít něco zařídit.“

„Ráda jsem tě viděla,“ řekla jsem a na rozloučenou ji objala.

„Já tebe taky,“ zašeptala a vyšla ze sálu. Chvilí jsem tam jen tak stála a snažila si zapamatovat její vůni. Potom jsem však potřásla hlavou a vylovila z batohu vlastní cédéčko.

Opatrně jsem ho vložila do přehrávače a zapnula přehrávání. Nikdo kromě mě tu nebyl, takže jsem se nemusela omezovat. Stoupala jsem si doprostřed sálu a zaposlouchala se do prvních tónů písničky, kterou jsem si zvolila. Vybrala jsem si ji proto, že se v ní každou chvíli střídaly rytmy. Mohla jsem tak zkombinovat skoro veškeré prvky nejrozumnějších tanců. Měl to být úkol na závěrečnou zkoušku na konci roku, ale já měla choreografii už skoro hotovou. Pak se písnička rozjela a já začala tančit.

Během chvíle jsem se ponořila do hudby a zapomněla na všechno kolem sebe. Každý můj pohyb vycházel z toho předchozího a byl plný energie. Měla jsem pocit, že svět kolem mě ustoupil.

Byla jsem si ve svých krocích jistá jako už dlouho ne. Všechno šlo perfektně. A pak se něco zkazilo. V závěru jsem se sklonila, dotkla se jednou rukou země a vyšvihla se do vzduchu. Náhle jsem však ucítila, jak se mi zamotala hlava, a já se s posledními tóny písničky se vši elegancí a grácií svalila na zem.

Myslím, že jsem vykřikla, ale nebyla jsem si jistá. Pravou rukou jsem si stiskla levé zápěstí a zanačovala. Při pádu jsem si ho bolestivě zkroutila pod sebe. Mohla jsem se jenom modlit, abych s ním nic neměla.

S klením a nadáváním jsem se vyškrábala na nohy. Okamžitě jsem toho však zalitovala. Zatmělo se mi před očima a já zavrávala. Musela jsem se přemáhat, abych zůstala stát na nohou. Nakonec zavrať přece jen ustoupila a já se mohla zhluboka nadechnout.

„Tak tohle nesnáším,“ zamumlala jsem do prázdného sálu. Zkusmo jsem zahýbala zápěstím a zašklebila se. Nebylo zlomené, ale rozhodně nebylo ani v pořádku. Vylovila jsem z tašky obinadlo, které jsem nosila pro všechny případy s sebou, a začala si ruku nemotorně obvazovat. Brownová mě zabije, jestli nebudu v pondělí v pořádku.

Otráveně jsem upevnila obvaz a kriticky pohlédla na své dílo. Podle všeho se Amanda nemusela ani moc snažit, aby mě vyštípala z vedoucí pozice v naší třídě. Evidentně to zvládnu i bez ní.

Samozřejmě že jsem před mámou nedokázala svůj pád utajit, ale mohla jsem trochu zamlžit fakta. Nehoda se přece může stát i ve vlastním pokoji. Chvíli se sice tvářila, jako kdyby mi to nevěřila, ale vzhledem k tomu, že domů jsem se vrátila dobré tři hodiny před ní, neměla důkazy, kterými by mě mohla usvědčit ze lži. Ale i bez důkazů mají mámy vždycky okamžitě podezření. Občas mě napadá, jestli jim při narození jejich prvního dítěte neimplantují do mozku radar, který jim prozradí každé nepřesné vyjádření skutečnosti. V překladu... lži.

Naštěstí mě nechala být a nevyptávala se. Jenže i bez jejích poznámek jsem měla zkaženou náladu. Vždycky jsem přemýšlela, že

bych si měla pro takovýchle dny koupit boxovací pytel. Znáte to. Abych si jednoduše mohla do něčeho praštit, kdybych zrovna dostala chuť. Když jsem to však mámě lehce nastínila, nebyla z mé představy vybavení pokoje moc nadšená. No co. Nemusím mít všechno.

Bylo už docela pozdě, když zazvonil zvonek. Chvilí nato někdo zaklepal na dveře, a když jsem zabručela pozvání dál, objevila se Georgia.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ji a opatrně na ni zamávala, abych si neporušila čerstvou vrstvu tyrkysové modrého laku, který se měňavě leskl. Umělé nehty nebyly pro mě. Nemusela jsem to ani zkoušet, abych věděla, že bych si je zlomila i bez zjevného úmyslu to udělat.

„Už zase?“ zeptala se mě Georgia a nakrčila nos nad vůní, která se nesla z malé lahvičky. Nikdy mou zálibu nepochopila. Ale já si nemohla pomoci. Tři barvy za týden? Proč ne? Vždycky jsem si vybírala podle nálady. Tak mě napadá, proč jsem teda dneska nepoužila černou... Asi nebyla dost šílená.

„Jak – už zase?“ zeptala jsem se jí s úsměvem a dodělala svoje umělecké dílo. Opatrně jsem zavřela lahvičku a položila ji na noční stolek. „Ty patláš barvy na plátno a já na nehty. Nevidím v tom rozdíl.“

„No jasně,“ ušklíbla se a posadila se vedle mě na postel. Vytáhla z tašky nějaké sešity a podala mi je.

„Páni. Úkoly. Ty seš tááák milá,“ zamumlala jsem otráveně a odložila učení stranou. Georgia se spokojeně usmála, že taky jednou knokautovala ona mě a ne já ji, za což si ode mě vysloužila zdeformovaný škleb vyjadřující mou nespokojenost. Myslím, že mi kdysi někdo říkal, že když se budu pořád takhle ksichtit, budu mít vrásky. Ale vážně. Kdo to v tomhle věku řeší? Ok, někdo možná jo. Má to blondatý vlasy, leze mi to na nervy a jmenuje se to Amanda Terisco. Už jsem se zmínila, že při vyslovování jejího jména mám nutkavou chuť zvracet?

„Co jsi dělala?“ zeptala se mě Georgia a přetrhla mi tak myšlenky na změt zbytků jídla, žaludečních šťáv a kyselého zápachu. Počkat... co jsem to teď popisovala? Obsah svého žaludku nebo Amandu?

„Cože?“ zeptala jsem se překvapeně a donutila se vrátit od krásných představ do reality.

Moje kamarádka obrátila v dramatickém gestu oči v sloup a ukázala na mou ruku. „Ptala jsem se, co jsi dělala.“

„Ach. Tohle,“ ušklíbla jsem se a zamávala obvázanou rukou. „To bylo jen takové malé nedorozumění s gravitací.“

„Už jsem ti někdy řekla, že jsi cvok?“ zeptala se mě Georgia s úsměvem.

„Jo, zmínila ses,“ přikývla jsem.

„Fajn. Chtěla jsem se jen ujistit, že to víš,“ poznamenala. Sakra. Mám vážně špatný den, když se jí podařilo zabodovat už dvakrát a mně ani jednou!

„Tak jo. Dost vtípků,“ zamumlala jsem a narovнала se. „Teď se budeme chvíli chovat vážně.“

„A to ty umíš?“ rozesmála se Georgia.

Sakra! Našpulila jsem uraženě rty a založila si ruce na prsou. „Samozřejmě! Já jsem vážnost sama!“

„A já jsem čínský bůh srandy,“ utahovala si ze mě moje nejlepší kamarádka.

Se záupněním jsem padla na polštář a doufala, že lak na mých nehtech už zaschl. „Georg, vždycky obdivuju, jak mi dokážeš lézt na nervy.“

„Vždy k službám,“ zazubila se a štouchla mě do žeber. „Další bod pro mě,“ dodala. „Dneska jsi nějak z formy.“

„He. To mi povídej. Za včerejšek jsem zvládla všechny díly Hvězdných válek a dneska už mám za sebou i první sérii seriálu! Jestli mi nepomůžeš, brzy se tu ukoušu nudou!“ posteskla jsem si.

„Ještě že jsem ti přinesla ty úkoly.“

„Aaaúúú!“ záupěla jsem jako ztýrané zvíře a přetáhla si přes hlavu peřinu. „Přísahám, že jestli se brzy nestane zázrak, zkopu tě do hranatý kuličky!“

„Ale uvědomuješ si, doufám, že je to technicky nemožný? Kulička by mě být... kulatá. Ne hranatá.“

Stáhla jsem deku a významně na svou kamarádku pohlédla. Ta se však jen rozesmála, sebrala mi polštář a nepřipravenou mě s ním přetáhla.

Zaprskala jsem jako kočka a překulila se přes hranu postele na zem, čímž jsem se ochránila před dalším úderem. Rychle jsem přeběhla ke křeslu a sebrala z něj malý, ale zato pěkně tvrdý polštářek s kostkovaným červeným vzorem.

„Chceš boj?“ usmála jsem se dravě a rozkročila se na místě. „Vybírala sis špatného protivníka!“

„To si nemyslím, mrzáčku,“ ušklíbla se Georgia a znovu se proti mně vrhla. Tentokrát jsem však byla připravená. Ani nevím jak, ale brzy jsme rozpoutaly hotové polštářové peklo.

„Tak fajn! Konec! Dost!“ vykřikla jsem po pár minutách a stáhla se do zázemí za postel, kde na mě jen tak nemohla.

„Ty se vzdáváš?“ zeptala se překvapeně Georgia.

„To nikdy,“ ušklíbla jsem se a rukou si promnula čelo. „Ale motá se mi hlava.“

„Děje se něco?“ zeptala se mě kamarádka a odložila polštář.

„Jen se mi zamotala škeble,“ usmála jsem se. „Opět.“

„Asi máš nízký tlak,“ zamumlala zamyšleně Georgia. „Měla by ses napít.“

„Nic mi není,“ bránila jsem se a protočila oči v sloup. „Každému se občas motá hlava.“

„To je dobře,“ poznamenala Georgia a usmála se. „Protože jsi prohráááa.“

Tak jo. Teď už mě vážně naštvála. Já polštář v ruce pořád ještě měla. Přeskočila jsem postel a vrhla se proti ní a několikrát ji přetáhla, než přede mnou utekla na chodbu a zavřela za sebou dveře.

Chtěla jsem ji pronásledovat, ale náhle se mi opět zamotala hlava a já zavrávala. Musela jsem spadnout, protože když jsem se vzpamatovála, válela jsem se po zemi a nehty zarývala do koberce.

„Do háje,“ zaskuhrala jsem a posadila se. Prohrábla jsem si rozče-pýřené vlasy a narazila na zvětšující se bouli. „Co to sakra...“

Dveře se pomalu otevřely a Georgia obezřetně nahlédla dovnitř. Zamžourala jsem na ni a zašklebila se.

„Jsi ok?“ zeptala se překvapeně a dřepla si vedle mě.

„Asi jo?“ řekla jsem, ale sama jsem si všimla, že moje odpověď zněla spíš jako otázka. „Zakopla jsem. Alespoň myslím.“

„A já myslím, že bys dneska neměla raději už nic dělat,“ poznamenala Georgia a podala mi ruku. Ochotně jsem se jí chopila a vyškrábala se na nohy.

Co se může pos... kazit, to se prostě pokazí

Nikdy mě nenapadlo, že se budu těšit na neděli. Teda do školy jsem se netěšila, ale opravdu jsem už neměla skoro co dělat.

Asi mi to lezlo na mozek, protože jsem se ráno dobrovolně vyhrabala z postele už před osmou. Dostrachala jsem se do koupelny a opláchla si obličej. Když jsem se vrátila do kuchyně, máma seděla u stolu a popíjela kafe. Před sebou měla rozložené noviny a četla si.

„Ahoj, mami,“ pozdravila jsem ji a nalila do konvice vodu na čaj.

„Hm?“

Usmála jsem se a posadila se naproti ní. „Říkala jsem jen ahoj.“

„Jasně, zlato. Klidně si je vezmi,“ zamumlala moje máma, aniž by zvedla pohled od novin.

„Mami?“ zeptala jsem se jí překvapeně. „Jsi v pohodě?“

„Co?“ vypadlo z ní a konečně se na mě podívala. „Promiň, zamyslela jsem se. Neměla by sis pospíšet? Přijdeš pozdě do školy.“

„Mami, je neděle,“ připomněla jsem jí a v duchu zvažovala možnosti. Že by v noci navštívili náš dům mimozemšťani? Nebo ji mohla uhranout naše sousedka. Vždycky se na mě dívá, jako by přemýšlela, jak nejlépe mě proměnit v ropuchu. O bradavici na nose radši ani nemluví.

„Neděle?“ zeptala se mě zmatená žena na židli, kde obvykle seděla moje mamka. Pak se zvedla a potřásla hlavou. „Asi si musím dát ještě jedno kafe, abych se probírala.“

Pohlédla jsem na dva již prázdné hrnky na stole a ušklíbla se. „Jasně. To ti pomůže,“ zamumlala jsem a ukořistila odložené noviny.

Hned na první straně byla fotka nějakého kluka. Devatenáctiletý mladík zemřel z neznámých důvodů, hlásal titulek. Zamračila jsem se a četla dál.

Josh Nicolson zemřel před třemi dny v Newyorské nemocnici. Doktoři si nevěděli rady. Podle jejich zprávy mladík krvácel z očí a z nosu. Smrt vznikla silným krvácením orgánů. Odborníci se dohadují nad tím, co mohlo tento stav způsobit. Jednotného názoru se však nedokážou dohodnout. Policie se snaží najít jakékoli příbuzné, kromě matky Rosalie Nicolsonové však nemohou nikoho najít. Sama Rosalie je od smrti svého syna pohřešovaná. Naposledy byla viděna v nemocnici, kam převezli Joshe Nicolsona.

„Fakt bych se nechtěla utopit ve vlastní krvi,“ zamumlala jsem zhnuseně a noviny odložila. Máma nikdy neměla silný žaludek. Není divu, že ji takováhle zpráva po ránu rozhodila. Vždyť jí se udělalo špatně i tehdy, když se mi zkroutil ukazováček křečí a požádala jsem ji, aby mi ho narovнала, protože já to nedokázala. Nakonec jsem si ho musela stejně narovnat sama.

Pak jsem si vzpomněla na něco, co mě na okamžik zarazilo. Máma mi jednou říkala, že měla kamarádku Rosalii, která měla o dva roky staršího syna, než jsem byla já. To ovšem musela být jen souhra náhod. Kdyby její bývala kamarádka bydlela v New Yorku, určitě by se za ní alespoň jednou začas jela podívat. Vlastně... nevzpomínám si na jediný den, kdy se máma vzdálila od baráku dál, než kam musela jet do práce. Kromě doby, kdy jsme se stěhovaly, ale to bylo už dávno.

„Poklade? Půjdu si dneska něco zařídit, dobře?“ ozvala se z koupelny mamina. Zdálo se, že se už sebrala.

„Jasně,“ odpověděla jsem a zakousla se do bábovky s čokoládovou polevou, která ležela nechráněná na stole.

„Nezapomeň si na zítra udělat všechny úkoly,“ připomněla mi, než se za ní zabouchly dveře.

„Úkoly... to slovo mi je povědomý.“

Oknem do třídy svítlo slunce a já se na židličce sesula níž, aby mi jeho teplé paprsky dopadaly na obličej. Byla mi hrozná zima. Už od včerejšího večera mi bylo mizerně. A asi to na mně bylo i vidět.

Georgia se ke mně naklonila a tiše se zeptala: „Je ti dobře? Jsi trochu zelená.“

„Jen trochu?“ zeptala jsem se a zašklebila se. „Pak je to ještě ok. Už jsem se začínala bát, že se mi odlepuje maska a prosvítá moje zelená mimozemská kůže.“

„Možná jsi měla zůstat dneska ještě doma,“ odpověděla Georgia starostlivě.

„A nechat Amandu, aby se zahrázila na svém postu hlavního tanečníka už nadobro? Ani náhodou!“

„Jsi cvok.“

„To už jsi říkala,“ připomněla jsem jí.

„A stojím si za tím,“ poznamenala Georgia. Chtěla jsem ji ještě něčím poštouchnout, ale k mé smůle v tu chvíli zazvonilo.

„Promiň, Georg. Dneska si s tebou svačinu nedám. Potřebuju být na sále první,“ zamumlala jsem spěšně a vyrazila ze třídy, takže jsem ani neslyšela její odpověď. Jistě mi ji ale při první příležitosti ráda zopakuje.

Prodrala jsem se zaplněnými chodbami a naučeně prokličkovala mezi postávajícími hloučky. Nesnášela jsem, když se lidi postavili přímo přede dveře a blokovali mi průchod. Ale nikdy jsem si s tím hlavu nedělala. Moje ostré lokty to vyřešily rychle a bezbolestně. Víceméně.

Když jsem se konečně dostala do šatny, měla jsem ještě spoustu času. Rychle jsem se převlékla a začala si odvazovat bílý stahovací fáč na své ruce, který jsem až doteď ukryvala pod rukávem. Ve stejnou chvíli, kdy jsem ho spěšně zastrkala do tašky, se otevřely dveře a v nich se objevila Amanda.

Okamžitě si mě všimla a pomalu se vydala mým směrem. Opřela se ramenem o skříňku vedle té mé a řekla: „Ahoj, Laylo. Nevěděla jsem, že se tenhle měsíc ještě ukážeš. V pátek jsme začali nacvičovat na školní vystoupení, a protože jsi tam nebyla, tancovala jsem na

tvém postu hlavní roli. Však víš. V té úžasné choreografii na *The time of my life*, co máš tak ráda.“

Potlačila jsem narůstající nutkání praštit ji dvířky otevřené skříňky do obličje a mile jsem se usmála.

„Neboj, Amando. Já vím, že zaskakovat za mě je těžký, ale dneska se budeš moct vrátit na svůj vlastní post.“

Rádoby přátelský výraz se z její tváře vytratil a z Amandy se opět stala ta hnusná závistivá sobecká bloncka jako dřív. Snad jste nečekali nějakou změnu?

„To se ještě uvidí,“ zasyčela vztekle, otočila se na svých značkových botičkách na podpatku a zamířila k vlastní skříňce. Chvilí jsem sledovala, jak vztekle buší do zámku, než se jí konečně podařilo ho otevřít.

Neubránila jsem se myšlence, že bych jí tam mohla nastražit něco fakt hnusného... a smradlavého. Kód jejího zámku jsem znala. Jednou jsem si ho zjistila. Jen tak. Pro všechny případy. Určitě jsem neměla v úmyslu jí něco provést. Fakt ne. Přisahám. No dobře, možná že měla.

Zabouchla jsem dvířka svojí skříňky, proklouzla dveřmi do prázdného tanečního sálu a začala se protahovat a rozehrávat. Potřebuju být dneska ve formě.

Nevadilo mi, že nemám hudbu. Dokázala jsem si ji představit a bylo jedno, jestli jde o známou melodii nebo zda si ji zrovna vymyslím. Hlavní bylo, že jsem ji slyšela. I když jen ve své hlavě.

Zaslechla jsem vrznout dveře, když někdo vstoupil, ale bylo mi to jedno. Z protahování jsem plynule přešla do tanečních kroků a kroužila po parketě. Věděla jsem, že jsem dobrá, a užívala jsem si to. Trocha samolibosti sem tam neuškodí, ne?

Dokončila jsem svou sestavu elegantní otočkou a záklonem. Odkud se ozval tichý potlesk a já se otočila.

„Nepopíratelně v sobě něco máš,“ pochválila mě profesorka Brownová. Nezdálo se, že by se na mě ještě zlobila za to, co jsem udělala minule. Teda vlastně neudělala, ale to je vedlejší.

„Děkuju,“ usmála jsem se spokojeně. A můj úsměv se ještě rozšířil, když jsem si v rohu všimla Amandy a jejích otrokyň. Zdravá soutěživost, nic víc. Ale pohled na jejich kyselé obličeje byl k nezaplacení.

„Tak jo,“ prohlásila profesorka Brownová a jednou tleskla. „Dáme se do práce. Amando, děkuju ti za pomoc, ale vrať se prosím v téhle choreografii na své původní místo.“

Skřípání zubů jsem mohla slyšet skoro přes celý sál. Postavila jsem se do středu kruhu, který kolem mě všichni ostatní utvořili, a připravila se. V zádech jsem cítila pohled blondýny, ale ani jsem se po ní neohlédla.

Píseň *The time of my life* začínala pomalu, než se zrychlila, a byla fakt suprová. Asi ji znáte z Hříšného tance jako většina lidí, a i když jsme měli o dost jiné kroky, bylo naše představení víc než dobré. Sakra. Bylo skvělé! A Dean, můj taneční protějšek v tomhle tanci, byl k sežrání. *Mňau.*

Hudba vrcholila a s ní i náš tanec. Odstoupila jsem od ostatních a cítila, jak ve mně proudí energie. Otočila jsem se a čekala. Dean a pár dalších už byl připravený. Teď pouze stačilo rozeběhnout se, skočit a zpevnit se, aby mě ostatní mohli zachytit a vyhodit do vzduchu. Jenže to se už nestalo.

Vlastně nevím jistě, co se pokazilo. V jednu chvíli jsem se chystala rozeběhnout, a pak se mi pod nohama zatočil celý svět. Matně jsem si uvědomila, že padám, ale doopravdy jsem význam tohoto faktu pochopila až ve chvíli, kdy moje hlava zaduněla o zem.

Měla jsem pocit, jako by se mi v lebce rozbušilo tisíc kladívek. Někdo vykřikl a najednou se kolem mě objevilo několik tmavých stínů. Přes rudou mlhu jsem na ně však nedokázala zaostřit. Měla jsem pocit, že hořím. Zevnitř. Všechno mě pálilo a já s tím nedokázala nic udělat. Zvuky a obrazy kolem mě mi nic neříkaly.

Myslím, že jsem se musela posadit, protože když jsem zvedla hlavu, dívala jsem se na vlastní odraz v zrcadle, jež lemovalo celou jednu stěnu. Zamrkala jsem, abych rozehnala tu zatracenou rudou mlhu.

Můj odraz byl celý bledý. Tedy víc než obvykle. Ale to nebylo to nejhorší. Z koutků očí mi po tvářích stékaly rudé slzy. Stejně tak jako z nosu. Roztřeseně jsem zvedla ruku a té tekutiny se dotkla, čímž jsem si ji rozmazala po tváři. Pak jsem pravděpodobně ztratila vědomí.

Zdál se mi šílený sen. Fakt šílený. Moc si z něj nepamatuju. Jen lidi, co na sebe křičeli, světla, která se mi míhala nad hlavou... A bolest. Tak ostrou bolest, že jsem ani nemohla křičet. Pouze trpět. Pak jsem se naštěstí probudila. Jenže bolest nezmizela.

Moje víčka se od sebe odlepila jen neochotně. Okamžitě mě oslepilo ostré světlo, ale když jsem chtěla zvednout ruku, abych se před ním ochránila, zjistila jsem, že to nedokážu. Najednou jsem měla pocit, jako kdyby mi má pravačka chyběla. A spolu s ní celé tělo. Jak mi však může chybět, když tak hrozně bolí?

„Zlato?“ ozval se někde vedle mě unavený, ale známý hlas.

Chtěla jsem odpovědět, ale z úst mi vyšlo pouhé zachrčení. Jazyk jsem měla jako z olova. Prostě jsem s ním nedokázala pohnout.

„To je v pořádku,“ zašeptala máma a po tváři jí stekla slza. Naklonila se nade mnou a pohládla mě po vlasech. „Já teď budu muset odejít, Laylo,“ zamumlala a v očích se jí objevil strach. „Musím něco zařídit. Teď mě dobře poslouvej, ano? Kdyby se... kdyby se něco stalo, zajdi na nádraží, kam jsme společně chodily do kavárny. Ve skříňce s číslem tři sta sedm je vše, co bys mohla potřebovat. Kód je sedm, sedm, tři, pět, tři. Zapamatuj si to.“

„Mami?“ zachroptěla jsem s vypětím sil. Cítila jsem, jako by mi něco zabublalo v plicích. „Co... co se děje? Co... co... se stalo?“

„Teď ti to nemůžu vysvětlit, poklade,“ zašeptala máma a krátce mě objala. „Musíš mi však něco slíbit. Kdyby se tu někdo objevil, kdokoli, a někam tě chtěl vzít, nesmíš mu to dovolit, dobře? Nesmíš opustit nemocnici, ano?“

Přikývla jsem, protože na nic jiného jsem se nezmohla. Máma na mě naposledy pohlédla a pak vyběhla z pokoje. Nevím, co do mě

pumpovali za léky, ale byla jsem kvůli nim hrozně otupělá. Nedokázala jsem přemýšlet, nic jsem necítila. Kromě té spalující bolesti.

Z náhlého popudu jsem zvedla ruku, i když to trvalo snad několik minut, a vytrhla jsem si z paže jehlu s hadičkou, z níž mi do těla proudila čirá kapalina. Napůl jsem čekala, že se do nemocničního pokoje nahnou doktoři, nic se však nestalo.

Unaveně jsem položila ruku zpátky na postel a zavřela oči.

Skrz mluhu ke mně dolehl čísi hlas. Neznala jsem ho, ale i tak jsem poznala, že je rozčilený. Otevřela jsem oči a pohlédla ke dveřím. Nikdo tam však nebyl. Soustředila jsem se a zaměřila se na ten hlas. Najednou jako kdyby někdo zesílil zvuk. Přiblížil se snad mluvčí blíž? Musela to být žena.

„Ne! V žádném případě,“ řekla a já z jejího tónu poznala, že je skutečně našťavaná. „Tohle je nemocnice! Ta dívka málem zemřela! Šest dní ji držíme v umělém spánku! Nevíme, co se jí stalo, ale mohla vnitřně vykrváct! Její buňky jako by se najednou začaly rozpadat a vy po mně žádáte, abych vám ji dovolila někam převézt? V žádném případě!“

„Můžeme jí pomoci,“ odpověděl nějaký muž tvrdě. Ani jeho jsem neznala. „Už jsme se s takovým případem setkali. Máme lepší vybavení na to, abychom jí pomohli.“

„Pokud máte nějaké poznatky, můžete mi je sdělit. To je ale všechno, co vám dovolím, abyste s mou pacientkou dělali!“

„Řekla jste si o to sama,“ zasyčel ten muž tak potichu, že jsem ho skoro neslyšela. Pak se ozvala rána, jako kdyby něco narazilo do zdi, a žena už nepromluvila.

Z chodby se ozvaly těžké kroky, které zamířily k mému pokoji. Nevím proč, ale ucítila jsem, jak se ve mně zvedla vlna strachu. Muselo to být něco v hlase toho muže. Vzpomněla jsem si, co mi řekla mamka. A najednou jsem věděla, že musím pryč.

Se skřípěním zubů jsem se převalila na bok. I kvůli jedinému pohybu byla bolest, kterou jsem cítila v každém kousku svého těla, stále horší. Něco mě však donutilo pokračovat. Spustila jsem nohy na

zem a skulila se přes hranu, přičemž jsem ze sebe strhala dráty, jež monitorovaly můj stav. Všechny přístroje v tom okamžiku začaly varovně pískat, ale mně to bylo jedno. Dopadla jsem na chladnou zem, chytla se stolku a pokusila se postavit. Místo toho jsem na sebe pouze strhla táč s hrnkem a dózami na léky. Všechno to zařinčelo o zem. Měla jsem pocit, jako by vedle mě někdo udeřil do gongu.

„Hej!“ vykřikl ten neznámý mužský hlas, a než jsem se stihla otočit, zvedl mě ze země a položil zpátky na lehátko.

„Ne,“ zasípala jsem a pokusila se mu vzepřít. Podvědomě jsem si všimla, že je to docela vysoký silný běloch. Muselo mu být kolem padesátky. Černé vlasy měl zastřížené nakrátko a hnědé oči se na mě dívaly bez jakýchkoli emocí. Skoro.

„Přestaň,“ zasyčel a přimáčkł mi ruku, kterou jsem se ho marně snažila odstrčit, k lehátku. Pokusila jsem se mu vykroutit, ale neměla jsem na to sílu. Několika rychlými pohyby zpod lehátka vytáhl poutací pás a připnul mi ho kolem zápěstí. Potom odbrzdil postel a jediným prudkým pohybem ji odtáhl doprostřed pokoje.

Využila jsem toho, že se soustředí na manévrování, a zašátrala jsem po pásu. Levou rukou se mi ho podařilo uvolnit.

„Zůstaň ležet, ty parchante,“ zasyčel na mě muž, zatímco s celou postelí vyjel na chodbu a zamířil s ní k výtahu.

Jestli myslel, že ho poslechnu, tak to se sakra spletl. Někdo vykřikl a rozeběhl se naším směrem. Muž, který se mě pokusil unést, protože jinak se tomu říkat nedá, se otočil a jedinou ránou poslal nebohého doktora, jenž se ho pokusil zastavit, k zemi.

Využila jsem jeho nepozornosti a znovu sklouzla z postele. Sotva jsem se jí však pustila, podlomila se mi kolena a já šla opět k zemi. Běloch si toho všiml, odstrčil lehátko stranou a za paži mě vytáhl na nohy.

Zatímco mi drtil ruku, táhl mě za sebou chodbou a já cítila, jak se mě zmocňuje čím dál větší strach. Zapřela jsem se nohama o zem, ale on mnou pouze trhl a táhl mě dál, jako kdybych vůbec nic neudělala.

„Přestaň se mnou bojovat,“ sykl a přistrčil mě k proskleným dveřím nalevo od nás. „Zabíjíš se.“

Pohled mi sklouzl na můj vlastní odraz a srdce mi na jeden úder vynechalo. Z očí i nosu se mi znovu spustily proužky krve.

„Vidíš to?“ zeptal se mě a zatřásl mnou. „Tak vidíš? Můžu to zastavit, ale když se budeš dál vysilovat, zemřeš ještě dřív, než se dostaneme z téhle nemocnice.“

Něco ve mně se pohnulo. Ale nejspíš špatným směrem.

„Kdybys mě tu nechal, byla bych v pořádku!“ zařvala jsem krákavě na celou chodbu a než mě stihl umlčet, začala jsem ječet, až z toho mě samotné bolely uši.

Ale svůj účel to splnilo. Na chodbě se objevili lidé. Lékaři, pacienti a moje nejoblíbenější milovaná a úžasná ochranka. Byla jsem zachráněna. Nebo to jsem si alespoň myslela.

Muž sáhl pod bundu a vytáhl z ní zbraň. Malou černou smrtící pistoli. Zatrulo mi. Myslím, že jsem ztuhla, protože když si mě přitáhl k sobě a přiložil mi chladnou hlaveň ke spánku, ani jsem se nebránila. Polibek smrti.

„Jestli se mě někdo pokusí zastavit, zabiju ji!“ vykřikl muž vztekle a postrčil mě o krok dopředu. Cítila jsem na sobě jeho silné paže a nemohla s tím nic dělat. Někde řval alarm, ale kromě něho tam bylo naprosté ticho.

A pak se stalo něco, co asi nečekal nikdo z nás. Cítila jsem to v sobě mnohem dřív, než to mohl poznat někdo jiný. Nedokázala jsem to popsat, natož pochopit. Svět se před mýma očima změnil. Všechno jsem viděla jasněji, ostřeji... v pohybu.

Jak mi srdce bušilo stále rychleji, pohyboval se i svět kolem mě. Věděla jsem jedno. Aktivoval to můj strach.

Náhle zajiskřilo v osvětlení a veškerá světla v celé budově zhasla. Několik lidí začalo křičet a v panice utíkat pryč.

„Co to sakra –“, zaklel muž, který mě držel, a bezděčně uvolnil svoje sevření. Vytrhla jsem se mu a otočila se k němu čelem. Náhle muž překvapeně vykřikl a vzduchem proletěl celou chodbou. Zastavila ho až modrá zeď na jejím konci.

Nevím, kdo z nás dvou byl překvapený víc, ale já jsem byla první,

kdo se z toho vzpamatoval. Nečekala jsem na to, co se stane dál. Otočila jsem se na patě a vrávoravě se rozeběhla k výtahu. Bušila jsem do tlačítka jako zběsilá. Nakonec se však dveře přece jen otevřely a já vklouzla do prostorné kabiny.

Chodbou zazněl výstřel a já vydešeně vykřikla, když se do kovu vedle mé hlavy zavrtala kulka. Přitiskla jsem se ke stěně a roztřesenými prsty zmáčkla první tlačítko, které jsem nahmatala.

Dveře se zavíraly snad celou věčnost. Slyšela jsem dusot nohou muže, který si sem pro mě přišel, ale neodvážila jsem se ani pohnout. Ve stejném okamžiku, kdy zmizela poslední škvíra mezi kovovými závěsy, se z druhé strany ozvala rána a klení v cizím jazyce. Automaticky jsem si ho zařadila jako ruštinu. Nevím, proč mi připadalo důležité zapamatovat si, že můj pronásledovatel je Evropan.

Výtah se pohnul a začal klesat. Cítila jsem, že se celá třesu, ale nedokázala jsem s tím nic udělat. Svezla jsem se na podlahu a zavřela oči. Svět se již nepohyboval, ale moje myšlenky byly o to rychlejší. Rychlejší, ale ne logičtější.

Co se to sakra děje? Proč po mně ten muž jde? Kdo to je? A jak o něm mohla máma vědět? A hlavně... co může chtít?

Zatnula jsem pěsti a zaklela. Na tohle teď nebyl čas. Musela jsem se dostat pryč. Najít nějaké bezpečné místo, kde bych se ukryla, než zjistím odpovědi.

Se zaúpením jsem se chytla madla a vytáhla se na nohy. Měla jsem hned několik problémů. V první řadě jsem se potřebovala zbavit toho blba, kterému pravděpodobně ruplo v kouli. Pak jsem potřebovala najít něco na sebe. No vážně. Jak by to vypadalo, kdybych běhala po městě v nemocniční košili? Nehledě na to, že mi byla zima. Třetí problém byl úkryt.

Výtah cinkl a dveře se otevřely. Napůl jsem očekávala, že se na mě někdo okamžitě vrhne, ale to se nestalo. Vyklopýtala jsem z kabiny a zamířila mezi auta v podzemní ztemnělé garáži. Ušla jsem však sotva pár kroků, když se mi podlomila kolena a já padla do kaluže mastné vody.

Někde bouchly dveře a rozsáhlým prostorem zazněly rychlé kroky. Něco mi napovědělo, že můj pronásledovatel je nalevo asi sto metrů ode mě. Žaludek se mi sevřel, až jsem měla pocit, že se pozvracím, ale jediné, co jsem v posledních dnech snědla, byl nejspíš pouze tekutý řízek a brambory. Příklad – takový ten sajrat, co do vás pumpujou hadičkami.

Zatnula jsem zuby a začala se plazit k nejbližšímu autu. Vklouzla jsem pod jeho podvozek a zavřela oči. Nemohla jsem pořádně dýchat a horko na tvářích mi napovídalo, že stále krvácím. Studený špinavý asfalt byla maličkost.

Měla jsem pocit, jako kdybych jeho kroky cítila skrz dlaně položené na zemi. Postupoval pomalu a nejspíš propátrával každý kout garáží. Neměla jsem odvahu nadechnout se. Byla jsem jako malé dítě, co se schovává pod postelí. Ale mělo to jeden háček. Pod postelí to tak nepáchlo a nešel vám po krku chlap s prstem na spoušti.

Jeho kroky utichly. Věděla jsem přesně, kde stojí. A to i se zavřenýma očima. Stačilo by natáhnout ruku... Ale kdo by byl takový šílenec?

Vteřiny se protahovaly a mě už začínaly chytat křeče. Pak se ozvalo tření kůže o kov a šustění bundy. Potom jsem zaslechla zvuk tlačítek mobilního telefonu a tiché vyzvánění.

„Vyskytl se problém,“ řekl muž a já sebou při jeho slovech trhla.

„Subjekt zemřel?“ ozval se z telefonu tlumeně jiný mužský hlas. Rozuměla jsem každému slovu.

„Ne. Zatím je naživu. Možná až moc. Jenže ta holka mi utekla.“

„Cože?!“ rozkřikl se někdo na druhé straně vztekle. Mohla jsem se jen dohadovat, jak moc drtí mobil ve svých rukou.

„Nemůže být daleko, pane. Je slabá. Ale jedno vím určitě. Vaše teorie se ani v nejmenším nepřiblížily skutečnosti. Je daleko silnější,“ odpověděl spokojeně muž, který stál kousek ode mě.

„Najděte ji, Serove. Chci ji mít do týdne na základně, jasné?“

„To nebude problém,“ odpověděl můj pronásledovatel a zavěsil. Pak se otočil na patě a odkráčel pryč. Po pár sekundách jsem uslyšela nastartování auta a jeho odjezd z garáží. Ani potom jsem se však ani nepohnula.

Z očí se mi vyřinuly další horké kapky, ale tentokrát to krev nebyla. Jednoduše jsem se rozbrečela. Kdo by ne? Přiznám se, že jsem neměla tušení, co se stalo, nebo alespoň proč se to stalo, ale záleží na tom? Ten muž se mě snažil z nějakého důvodu chytit a já si byla jistá, že to pro mě neznamená nic dobrého.

Nevím, jak jsem se dostala z těch garáží, ani kolem policejních zátarasů, které se objevily kolem celé nemocnice. Jediné, na co si vzpomínám, byla chvíle, kdy jsem se protáhla kolem jednoho policejního auta a sebrala z jeho kapoty hnědý plášť, který tam někdo neopatrně odložil. No... teď už ho zpátky asi nedostane.

Nemohla jsem říct, že jsem věděla, kam jdu, ale bála jsem se, že když se zastavím a sednu si, abych si odpočinula, už nevstanu. Pořád jsem měla pocit, že mě někdo sleduje. Pátravé oči za každým oknem a postavy skryté ve stínu. Chodník mě studil do nohou, když jsem kličkovala mezi kalužemi světla. Čím víc ze mě vyprchávala sedativa, tím hůř jsem se cítila. Nevnímala jsem, kam jdu, takže jsem si ani neuvědomila, když jsem se zastavila.

Někde zatroubilo auto a já sebou trhla, až mě bolestivě bodlo za krkem. Konečně jsem se rozhlédla kolem sebe a začala zjišťovat, kde jsem. K mému vlastnímu ohromení jsem stála před domkem, v němž bydlela Georgie s rodiči. Asi jsem musela jít po paměti, protože si nepamatuju, že bych si zvolila cíl. Když se nad tím ale zamyslíte, byla to logická volba. Pokud se jenom trochu díváte na filmy, musí vám být jasné, že domů jsem jít nemohla.

Pomalu jsem vylezla po těch několika schodech, které mě dělily od dveří potenciálního útočiště, a zazvonila jsem. Netrvalo dlouho a ve dveřích zarachotil zámek.

„Do háje!“ vypadlo z Georgie, sotva mě spatřila.

„Georg? Můžu... dál?“ zeptala jsem se hlasem, který teda v žádném případě nebyl můj. Já takhle nekňourám.

„Cože? Jo... jasně,“ vykoktala překvapeně a ustoupila stranou, abych mohla projít. Byla ve tváři bledá a i v tom šeru jsem si byla jistá, že zezelenala.

„Georgie, kdo to byl?“ ozval se z obývacího pokoje hlas její matky.

„Omyl!“ vyhrkla jsem rychle a chytla dívku vedle sebe za ruku.

„Prosím! Řekni, že se jen někdo spletl!“

Georgia se na mě okamžik nevěřičně dívala, ale pak se otočila ke dveřím a zavolala: „Nikdo, mami! Jen... nějaký kluk... spletl se.“

Zaslechla jsem kroky a rychle vklouzla na schody vedoucí do patra a zmizela nahoře. Z místa, kde na mě nebylo vidět, jsem pohlédla dolů na ženu s kratšími tmavými vlasy a přátelským obličejem. Georgia se na ni dívala taky, ale s otevřenou pusou vypadala... trochu mimo.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se jí její mamka starostlivě.

„Jo?“ zamumlala Georgia a pohledem zabloudila ke schodišti.

„Jo. Jasně. Jen... už asi půjdu nahoru.“

„Opravdu? Vždyť dávají tvůj oblíbený film o koních.“

„Už jsem ho viděla mockrát, mami,“ řekla Georgia a zamířila ke schodům. „Dobrou.“

„Dobrou,“ odpověděla jí máma zmateně, otočila se a zmizela zpátky v obýváku. Sotva byla z dohledu, rozeběhla se Georgia do schodů. Když jsem jí ze stínů vyšla naproti, leknutím sebou trhla.

„Proboha, Laylo! Tohle mi nedělej. Co se stalo? Co tu děláš?“ začala na mě chrlit otázky jednu za druhou. Ne že bych je vnímala. „To na obličej je krev?“

„Můžeme jít do tvého pokoje?“ zeptala jsem se šeptem.

Její proud dotazů utichl. Chvilí na mě hleděla, jako kdyby tu možnost zvažovala, ale nakonec mi pokynula rukou a já ji následovala do jejího malého pokojíčku.

„Já... jenom si odskočím,“ zamumlala jsem nečekaně a rychle se otočila na patě. Než mě stihla zastavit, zavřela jsem za sebou dveře koupelny a zamkla. Opřela jsem se o zeď a svezla se podél ní na zem. Najednou jsem se cítila hrozně prázdná.

Byla jsem v bezpečí, ale to bylo všechno. Můj mozek prostě přestal fungovat. A já mu za to byla vděčná. Nechtělo se mi přemýšlet, nechtělo se mi mluvit. Vlastně se mi nechtělo vůbec nic.

„Laylo?“ ozval se za dveřmi starostlivý hlas. Neodpověděla jsem.

„Laylo! Okamžitě mě pusť dovnitř! Nemůžeš tam zůstat zavřená!“ nedala se Georgia odradit a lehce, tak aby to neslyšeli její rodiče, zabušila na dveře.

Zaváhala jsem, ale nakonec jsem se neochotně natáhla a otočila klíčem v zámku. Dveře se okamžitě otevřely a narazily mi o nohy.

„Proboha, Laylo!“ zaklela a rychle zavřela, jako kdyby se bála, že ji tam někdo uvidí.

„Georgie, prosím,“ zaúpěla jsem a položila hlavu na kolena, které jsem si rukama přitáhla k hrudi. „Buď potichu... bolí mě hlava.“

Slyšela jsem, jak váhavě přešla k vaně vedle mě a sedla si na její okraj. Nic neříkala a jenom rozpačitě čekala.

Čas plynul a obě jsme v tichosti seděly na svém místě. Nakonec jsem to už nevydržela a rozbřečela se. Opět. Sice jsem nevzlykala, jak to bývá v srdcervoucích filmech, ale slzy mi po tvářích tekly jedním proudem a já je nemohla zastavit.

Konečně jsem se pohnula a moje ztuhlé svaly mi za to opravdu poděkovaly. Doplazila jsem se k vaně, otočila kohoutkem a strčila jsem pod něj celou hlavu.

„Co to vyvádíš?“ vykřikla překvapeně Georgia a rychle vodu zavřela. Odstrčila jsem se od vany a posadila se zpátky na zadek. Studená voda mi z vlasů stékala pod kabát.

„Potřebuju se umýt,“ zamumlala jsem, vystrachala se na nohy a došla k umyvadlu. Pohled na můj vlastní obličej mě poněkud vyděsil. Jak mě potom asi mohli vnímat ostatní?

Potřásla jsem hlavou a rychle si začala omývat obličej žinkou, až jsem si odírala kůži. Když jsem na sebe znovu pohlédla do zrcadla, už jsem vypadala zase jako já. Až na zarudlá místa, kde mi přischla krev, a já je rozdrásala hrubou stranou žínky.

Georgia mi beze slova podala velký ručník a já se zabořila do jeho měkké látky.

„Laylo, co se stalo?“ zeptala se mě potichu znovu Georgia. „Měla jsem o tebe hrozný strach. Po škole se rozneslo, že tě odvezli do ne-